

Recensie: La cri de la chair***

deSingel Antwerpen
vrijdag 12 januari 2018

foto © Laurent Philippe

Recensie:

Net iets meer dan een beleefdheidsapplaus. Dat ontving 'La cri de la chair' in de Theaterstudio van deSingel. Een voorstelling die geplaagd werd door technische problemen. Zo blééf een micro maar kraken halfweg de avond. Maar dat is lang niet het enige minpunt. 'La cri de la chair' opent sterk en verkleint naar een prachtige uitgepuurde tweestemmige zang tussen Tom Diakité en Perrine Fifadji in de taal die men in het zuiden van Benin spreekt, het Fon. Daarna gaat ze opnieuw op zoek om iets choreografisch op te bouwen. Maar net daar ligt de zwakte, hier is de choreo bij momenten iets te vrijblijvend tussen wat rondstappen en kriskras figuren dansen. Zagen we bij de start nog een mooi spiegelbeeld tussen een trio en een duo met de imaginaire spiegelas diagonaal, dan werd dat soort geometrie " tenzij we het niet zagen " halfweg overboord gegooid. 'La cri de la chair' kent volgens ons dus een sterk begin en einde, maar het middendeel stelt wat teleur.

Lauriane Madelaine, Boukson Séré, Bienvenue Bazié, Seydou Boro en Ousseni Sako dansen terwijl Khalil Hentati bij de start van 'La cri de la chair' de Kora bespeelt, een snaarinstrument uit West-Afrika dat net als een harp bespeeld wordt met twee handen. Dat live aspect heeft een ongeziene meerwaarde, al loopt ook een stuk van de muziek mee op een track. Jammer is het dan ook dat de semi-live muziek halfweg de voorstelling volledig ingeruild wordt voor een 'on tape'-voorstelling. Enkele jonge berkenstammen sieren het podium achteraan en tevens hangen er twee beschilderde metalen platen die al bij de start beslagen worden.

'La cri de la chair' is zeer abstract " het wil vooral via de verschillende lichamen tonen hoe het lichaam reageert op drama's en de bekommernissen van elke dag om finaal een zekere rust te vinden (hier wordt een danser door een vrouw in zijn bloot bovenlijf gezet waardoor de kwetsbaarheid, ook al is ie boomlang onderstreept wordt). De man heeft de handen op de knieën en lijkt het hoofd te laten hangen maar weet uiteindelijk toch opnieuw zijn moed bij elkaar te rapen om door te gaan.

Bij het verlaten van de zaal valt het vooral op dat erg veel toeschouwers niet meteen kunnen plaatsen wat ze nu precies te zien gekregen hebben. Het Burkinese Compagnie Seydou Boro zoekt immers naar een kruisbestuiving van Afrikaanse dans, Spaanse flamenco en de Japanse butohdans die de ziel of de duisternis wil uitbeelden. Een niet voor de hand liggende mix is dat die naar ons aanvoelen ook niet altijd even goed blendt. De afwisseling, de ene keer danst de groep solo op zich, dan weer in kleine groepjes of als geheel samen (zoals de cirkel die ze vormen door de handen op elkaars bovenarmen te houden en zo enkele stappen te draaien), maakt ook dat het qua structuur en vorm geen eenvoudige voorstelling is om te vatten. Inhoud en vorm vormen dus een uitdaging. Al zijn er best wel knappe momenten. Zo zien we een erg grote hand meer dan het rechterschouderblad van een vrouw bedekken, zijn er referenties naar de natuur en welbepaald dieren (denken we maar aan de golvende beweging met de hoofden bij de start, soms wanen we ons in de musical 'The Lion King' qua choreo bij de start), wordt er heel wat laag uitgevoerd (zittend, rollend, draaiend) en gaat men daarmee in contrast door later explosieve sprongen te maken in de ruimte of tegen het bovenlichaam van een andere danser aan te springen.

< Bert Hertogs >